

εἰς Βόλτηρον, εἰς θαλκτικὴν καὶ χαρίεσσαν ἐξοχὴν, μακρὰν τῆς τύρβης τοῦ κόσμου, ὅπου κατοικεῖ ἡ ἡσυχία καὶ ἡ εἰρήνη... Ἐκεῖ, ὦ Βανίνα, θά δύναμαι νὰ σὲ βλέπω ἐνίοτε, ν' ἀπολαμβάνω τὴν ἀνέκφραστον εὐδαιμονίαν τοῦ νὰ προσβλέπω εἰς τὸ πρόσωπόν σου καὶ ν' ἀκούω τὸν ἔχον τῆς φωνῆς σου, μετὰ τόσων ἐτῶν ἀποχωρισμόν· ἐκεῖ θέλω σπογγίσαι τὰ δάκρυά σου καὶ ἐπιχύσει ἐπὶ τῶν πληγῶν σου τὸ βαλσαμὸν τῆς παρηγορίας καὶ τῆς φιλίας· ἐκεῖ ἴσως ἡ τύχη διασπείρῃ καὶ τινα ἀνθή ἐπὶ τῆς ἀκανθώδους ἀτραποῦ τοῦ βίου σου... »

— Οἶμοι! ὅλαί αἱ ἐλπίδες τῆς νιότητος ἐξηφανίσθησαν!

— Καὶ αἱ ἐλπίδες τῆς ὀρίμου ἡλικίας, ἀνέκραξεν ὁ Σαμπιέτρος, ἐξηφανίσθησαν ἐπίσης, καθὼς καὶ οἱ τῆς νιότητός σου... Ἐγὼ τὰς ἐμεταίωσα.

— Ὑμεῖς, ἀνέβησεν ἡ Βανίνα μετὰ πεπνιγμένης κραυγῆς... Πῶς; ἐξηγήθητι!

— Ἐγὼ, ἀπεκρίθη ἀπαράχως ὁ Σαμπιέτρος ἔρχομαι ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Βεντιμιλίας.

Καὶ σύρας παρευθὺς τὸ ἐγχειρίδιόν τοῦ τοῦ ἐπαρουσίασε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Βανίνας. Τὸ ἐγχειρίδιον ἦτο καθημαγμένον μέχρι τῆς λοβίδος.

— Ἰδοὺ, ἐξηκολούθησεν ὁ Σαμπιέτρος, ἰδοὺ τί σοῦ φέρω ἀπὸ τὸν Βιδάλδην.

Ἡ Βανίνα ἐφρίκισεν ἐκ τοῦ τρόμου· αἱ μέλαιναί τριχες τῆς κεφαλῆς τῆς ἀνωσεώθησαν, καὶ ὠχρότης θανάτου διεχύθη ἐπὶ τοῦ πεφοβισμένου προσώπου τῆς. Δι' ἀκουσίον δὲ νινήσεως ἐπροσπάθησε νὰ ἐγερθῇ ἀπὸ τοῦ ἀνυκλιντροῦ ἐφ' οὗ ἐκάθητο, ἀλλ' ὁ Σαμπιέτρος τὴν ἐμπόδισε διὰ τοῦ σιδηροῦ βραχίονός του, τὴν ἐκράτησεν ἀκίνητον εἰς τὴν θέσιν τῆς, καὶ τῇ εἶπε μετὰπεινὴν φωνὴν ὑποσάφουςαν πρὸς ῥόγγον θηρίου φριάτιοντος ὑπὸ τὰ δαυμά:

— Τὸ αἷμά σου ἄς ἐνωθῇ μετὰ τὸ αἷμα τοῦ Βιδάλδην.

— Καὶ ἀνύψωτε τὸ ἐγχειρίδιον διὰ νὰ τὴν κτυπήσῃ, ἀλλ' αἰρηθῆναι σκέψις τοῦ ἐκράτησε τὸν βραχίονα... Ὁχι, τὸ αἷμα εὐγενούς Κόρης δὲν πρέπει νὰ ἐνωθῇ μετὰ τὸ αἷμα ἐνὸς πατρικίου Γενουίνσιου... Ὁχι, οὐτε δι' αὐτοῦ τοῦ θανάτου, οὔτε διὰ τῆς χειρὸς τοῦ δημίου. Σὲ σίβομαι ἀκόμη, ἄπιστε γυναικί! μόνον καὶ μόνον διότι θέλω νὰ σώσω ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ αἵσχους τὴν σύζυγον τοῦ Σαμπιέτρου.

Ἀνέθεσε τὸ ἐγχειρίδιον ἐντὸς τῆς θήκης, καὶ ἔσυρε μεθ' ὀρμῆς ἀπὸ τῆς ζώνης τοῦ πιστόλιον.

Ἡ Βανίνα ὠρελθεῖσα ἀπὸ τὸν στιγμιαίον δισταγμὸν τοῦ Σαμπιέτρου εἶχε ῥιφθῇ εἰς τοὺς πόδας τοῦ. Τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν τῆς κάλυμμα εἶχε λυθῇ, καὶ ἡ κόμη τῆς ἐπιπτεν ἀτιμειῶς ἐπὶ τοῦ ἀλασαστρίνου λαίμου τῆς, οἱ δὲ βραχίονές τῆς ἐξετείνοντο τρέμοντες ὡς διὰ ν' ἀπωθήσωνι τὸν θάνατον ὅστις τοὺς ἡπείλει. Ἡ Βανίνα ἔμεναν ἄφωνοι, διότι ὁ τρόμος τῇ εἶχεν ἀφαιρέσει τὴν φωνήν. «Ὁ Σαμπιέτρος ἰδὼν αὐτὴν εἰς ταύτην τὴν θέσιν, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ δάκρυ καταρρέον ἀπὸ τῶν μακρῶν βλεφάρων του.

Ω! μὴ μοῦ ζητῆς συγχώρησιν, ἀνέκραξε μετ' ἔχον φωνῆς συγκεκινημένης, μὴ μοῦ ζητῆς χάριν, διότι δὲν δύναμαι νὰ σοῦ τὴν δώσω. Ὡμῶσα νὰ ἐκδικηθῶ,

καὶ ὁ τῆς ἐκδικήσεως ἔρκος τῶν Κόρων εἶναι ἀπαρβίαστος. Τὴν τρομερὰν ταύτην ὥραν ἤθελες κατορθώσει ν' ἀναστήσῃς τὸν Βιδάλδην, ὅχι ὁμως καὶ ν' ἀπελαύσης τὴν χάριν σου. Δι' ἐθῆτι ὑπὲρ τῆς ψυχῆς σου, ζητήσων συγχώρησιν παρὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τὸ ἐγκλημά σου.

Εἰς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ἡ ψυχὴ τῆς Βανίνας κατενύχθη, καὶ ἡ πεποίθησις τῆς ἀθωότητός τῆς τῇ ἔδωκε πρὸς στιγμὴν φωνήν.

Ὁ Θεὸς εἶναι μάρτυς τῆς ἀγνότητος τῆς ζωῆς μου, αὐτὸς γνωρίζει τὴν εὐθύτητα τῶν διανοημάτων μου. Δέομαι νὰ σοῦ συγχωρήσῃ τὸ αἷμα τὸ ὅποιον χύνεις, καὶ νὰ μὴ σοῦ ζητήσῃ λόγον τοῦ θανάτου μου! Κτύπα.

Εἰποῦσα ταῦτα διέβηκε τὴν ἐσθῆτα τῆς καὶ ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν Σαμπιέτρον τὸ στήθος τῆς. Ὁ πολέμαρχης κατηνύχθη, καὶ ἡ χεὶρ του, ἥτις ἐσφιγγε τὴν ἀκιερίδα τοῦ πιστολίου, χαλαρωθεῖσα, παρ' ὀλίγον νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ὄπλον. Ἀλλ' ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ προσηλωθῇσιν ἐπὶ τῆς ταινίας, ἥτις προσέδευε τὸν ἐπενδύτην τῆς Βανίνας καὶ τῇ ἐκρησσεύοντο ἐνταυτῷ καὶ ὡς ζῶν, τὸ μέτωπον τοῦ θηριώδους Κόρου συνωφρυάσθη ἐκ νέου, μᾶλλον ὠργισμένον ἤνῃ καὶ ὠχροτέρου τὴν ὄψιν παραποτέ. Ἡ ταινία ἦτο ἐρυθρόλευκος, χρώματα μιστὰ, διότι ταῦτα ἔφερον καὶ αἱ σημαῖαι τῶν Γενουίνσιων. Ἔσυρε τὴν ταινίαν πρὸς ἑαυτὸν, ἀποσπᾶσας αὐτὴν μετὰ τρόπον ἀπίομον... Τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τῶν δύο ἄκρων... Ἦθελες νὰ λαλήσῃ, ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ ἐξῆλθε βραγχώδης ὡς βρυχηθμός· οἱ ὀδόντες του ἔτριζον ὡς μέταλλον σιδήρου, οἱ μυῶνες τοῦ σώματός του συνεσπλάγησαν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ὡς οἱ τοῦ λέοντος ὁπότε μέλλει νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς ἄγρας του... Ἐρρίψε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, περὶ τὸν λαιμὸν τῆς Βανίνας, τὴν μεταξίνην ταινίαν καὶ τὴν ἐτάυσε. Ἀλλὰ δὲν ἤκούσθη οὔτε κραυγῆ οὔτε στεναγμός· Ἡ Βανίνα ἦτο ἤδη νεκρὰ ἐκ τῆς θλίψεως καὶ τοῦ τρόμου.

ΠΩΣ ΠΗΠΤΕΙ Η ΔΡΥΣ ΤΟΥ ΛΙΒΑΝΟΥ.

Ἦντήχουν αἱ σάλπιγγες εἰς τὰ δάση τοῦ Γραφάμ διαδίδουσαι τοὺς εὐθύμους θηρευτικούς σκοποὺς, οἵτινες καθίσταντο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν μᾶλλον εὐδιάκριτοι ἀναγγέλλοντες τὴν προσέλευσιν τῶν θηρευτῶν. Μετ' ὀλίγον διεκρίνοντο αἱ ὕλακαὶ τῶν θηρευτικῶν κυνῶν, τὰ ποδοκτυπήματα τῶν ἵππων καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν κυνηγῶν, τέλος σπείρα ἱππέων ὥρμισεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου, ἥτις ἠντήχησεν ἀπὸ θόρυβον.

Ἀπασαὶ αἱ θυρίδες τοῦ γηραιοῦ πύργου ἦσαν πλήρεις περιέργων ἐλθόντων νὰ ἰδῶσι τ' ἀποτελέσματα τῆς θήρας καὶ νὰ συγχαρῶσι τοὺς θηρευτάς. Οἱ ὑπηρέται ἔκυπτον ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀγρευθέντων ζώων, καὶ ὅποια μετέφερον εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς κατοικίας, ἐνῶ οἱ ἱπποκῆμοι ὠδήγουν εἰς τοὺς σταύλους τοὺς ἵππους διαβρόχους ἀπὸ τὸν ἰδρώτα, μετ' οὐ πολὺ τὸν θόρυβον διεδέχθη βαθμηδὸν βαθεῖα ἡσυχία· καὶ οὐδαὶ ἀπέμειναν ἐκτὸς τοῦ πύργου· ἡ κίνησις καὶ τὸ πλῆθος μετέβησαν ἐντὸς.